

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Sipulusz

Cím: Luxusebédünk a Városligetben

Forrás: 3p. Philap.

3p.

(Hely)

1921. VI. 5.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

590.06

Hely

Idő

"1921"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi házi nyomda 1920

Luxusebédünk a Városligetben.

Irta Sipulusz.

Több házias barátommal együtt elhatároztuk... parción, nehogy azt higgyék, hogy olyan barátaimról lesz szó, a kiknek több házuk van... ők nem, több olyan barátommal határoztuk el, a kik házasmemberek, hogy a vasárnapot ősi pesti szokás szerint, a zöldben, valami kiránduló helyen fogjuk eltölteni. Mivel a gyerekeinket is magunkkal akartuk vinni, a villamosnál fenyegető bonyodalmak miatt nem mehettünk messze. Teljesen lehetetlen dolog, három, négy és több gyerekkel este a villamoson a budai hegyek közül hazatérni. Ilyenkor egy-két kékításka, egy-két esernyő és egy-két gyerek rendszeren el szokott veszni. Végre is úgy döntöttünk, hogy a délelőtti ugyancsak a gyermekek kedvéért az Állatkertben töltjük, azután megebédelünk egy ligeti vendéglőben, délután pedig átengedjük magunkat és csemetéinket a népies mulatságoknak. És így történt.

Mit mondják az Állatkertből? A gorillát ugyan az az öreg zsidó hordár alakítja, a kiben gyermekeink már több mint tíz éve gyönyörködnek. Rögön ráismertem Slézinger bácsira, a ki a boy-rendszer miatt bekracholt és kénytelen volt mint uttoró új pályára lépni. Új hivatását oly kitünően tölti be, hogy az igazi gorillákat teljesen kiszorította az állatkertből, már csak azért is, mert sokkal olcsóbban csinálja a dolgot, mint az eredeti. Nagy különbség az kérem, ha a gorilla egy porció sulvást eszik

ebétre, vagy na Hamburgból kell neki minden héten extra ételeket hozatni, hogy drága életét fentarthassák. De az állatkert különös hálával is tartozik Slézinger bácsinak, mert ha ő nincs, akkor az utóbbi évek alatt a gorilla teljesen hiányzott volna az állatkertből. Mert az utóbbi évek szállítási nehézségei lehetetlenné tették a Hamburgból való ételszállítást, no meg a roppant költségek is. Az elefántok is a régiok, a gyerekek még mindig nem tudják az állat elejét a hátuljától megkülönböztetni, a mi mulatságos félreértésekre ad alkalmat. Az egyik elefánttal nem tudom, nem lesz-e baj, mert Feri öcsém fiától a Péterkétől, elvette a kis gumilabdáját és lenyelte. És mikor a bátor fiu odaállt a szörnyeteg elé és követelte kincsét, az elefánt teleszivta magát egy pilli vízzel és nyakonfröccsentette Péterkét. A mit az örök szerencsére nem vettek észre, mert különben hideg zuhany cím alatt külön tíz koronát számítottak volna föl Péterkének. A vizilovák is igen szépek, legalább az orruk hegyéből arra lehet következtetni, mert teljesen a víz alá voltak merülve és testüknek csupán ezt a részét mutogatták. A zsiráfokat se törte meg a mai korszak, mert még mindig igen magasán hordják az orrukat. Erről jut eszembe, hogy vajjon él-e még az az állatkerti ör, a ki szegény megboldult és az volt a rögeszméje, hogy ő el fog felejtetni valamit és hogy ezt elkerülje, mindenáron a zsiráf nyakát gombra akarta kötni. De hiába tudakoztam, a mai generáció már nem tudott az esetről semmit.

Az oroszlanok nagyon csöndesek voltak, a válagért el nem bódültek és fekvőhelyükről föl nem keltek volna, a himoroszlánhoz nem is volt szerencsénk, mert egy sarokba bujva, mélyen aludt, mi pedig nem mertük az alvó oroszlant fölébresztetni. A strucca is pechünk volt, mert éppen a homokba dugta a fejét, tehát nem láttuk. A majomcsapatot cseresznyével traktáltuk meg és elbámultunk rajta, hogy milyen ügyesen, emberi módon fogyasztják el. A szárát letépik, a magot előre kiveszik és eldobják, vagy kiköpi, csak aztán nyelik le a gyümölcsöt. Olyan is volt, a ki a magot kettéharapta és a belsejét kiszopogatta. Mindez azt a gyanut keltette bennem, hogy tán már ezeket a kisebb majmokat is ügyes tornászgyerekek játszik. De ez irányban semmi biztosat megtudnom nem sikerült. Nagy fájdalomunkra szolgált, hogy a foka teljesen hiányzik. Ugy látszik, hogy a foka, mely már Madách idejében kevés volt, ma már teljesen elfogyott.

No de hagyjuk már az állatokat, éhesek vagyunk, gyerünk ebédelni. De hová? Valaki a Vampeticset említi. Ugyan, mondja Gyurka, hát te nem tudod, hogy már Nincspetics? De igenis van Vampetic, mondja egy, a szójátékot nem tűrő barátunk, csak hogy most más a gazdája. Az is igaz, hogy vasárnap délelőtt nagyon sok a vendége és ilyen sokan nehezen találunk jó helyet. Most Pál szólalt meg:

— Hát akkor indítványozom, hogy menjünk a Slampeticshoz. (Ejnye, de jó név!) Elég jó kis kocsmá, nem is nagyon drága, a ruittkor voltam

t egy társasággal, az igaz, hogy este és nagyon jól egyvacsoráltunk.

Elfogadtuk a Slampticset, mely nem messze fekszik az állatkerttől és bevonultunk. Az első benyomás nem volt valami biztató, mert a korcsma nem volt olyan tiszta, kedves és tiszta, mint a budai kiskorcsmák. Azt a megnyerő budai bidermeyer-patinát úgy látszik, lehetetlen a városligeti kisvendéglőkben megtalálni, nem engedi ezt meg a por, mellyel tele van a levegő. Az abroszok nem voltak tulságosan tiszták, konyhatáruk egy párt foltból, hogy ezen az abroszon az elmúlt hetekben miféle mártások és egyéb levek fordultak meg. Hja, a zappan és a mosás sok pénzbe kerül a mai világban! Meghatva emlékeztem vissza a Karikásné nagyhirű korcsmájára, a szervita-téri *Kis Pipára*, ahol szintén voltak foltok és pecséték, csak hogy nem évtelenek, hanem irodalomtörténelmi és művészeti jelentőségű pecséték. És a pincér elborult arccal figyelmeztette a vendéget, hogy ez a paradicsomfolt után Bartók Lajosnak, a költőnek emlékét őrzi, a ki két év előtt a paradicsomszószos csészét feldöntötte. Ilyen foltjai lehettek ott Ujházi Edének és Náday Ferencnek, a nagy művészeknek, meg többünknek is. Ezek voltak azok a foltok, melyek ha nem is tisztítottak, de nem is piszkították el az abroszt.

Lelepedtünk és hozzáfogtunk a kosztoláshoz. Én ettem egy huslevest 15 korona, egy bőrös sertéscombot ötven korona hozzá fejes salátát egy tojással tizenhárom koronára, turós rétest tizenöt

korona, hozzá három pohár sört huszonegy korona, három szentelye hét korona ötven. A feleségem ugyanezt ebédelt, csak sertéscomb helyett borjuvesést harmincöt korona és uborkasalátát huszötöt korona. A borjuveséshez a krumpligarnirungot külön öt koronában számították. Az étlap legdrágább étele a liba hátulja volt százhusz koronával. Gyurka fiam mindenáron ezzel akart kísérletet tenni, de ermészetenem nem egyeztünk bele, mert már Pestalozzi megmondta egyik híres pedagógiai könyvében, hogy a hol az anya borjuveséssel megelégszik, ott a fiúnak nem szabad a liba hátuljának magaslatára emelkedni, mert ez kedvezőtlenül hatna a fiu karakterének fejlődésére.

Mikor a főpincérrel leszámoltam, előre kiszámítottam, hogy hármunkért pont kétszáznyolcvan koronát fogok fizetni. Mégis nagy bámulatomra a főpincér befejezván az összeházasokat, előem teszi telefirkált papíroskáját és így szól:

— Háromszáznyolc korona, kéremássa!

Fogom a cédulát és belenézek, hát a végire biggyeszítve látom ezt a tételt: tíz percent luxusadó: huszonnyolc korona!

Hohó! Luxusadó a fojtosabroszu Slampticshen a Városligetben? Uram, uram, a'yaisten és főpátrónus, szóval Hegedűs Lóránt uram, szállok az urhoz. Hiszen ha a polgárember vasárnap a zöldbe megy ebédelni, ez a vasárnapi pihenőnek kiegészítő része, sőt legelenőbb szükséglete. Ez elmaradhatatlan,

e nélkül nincs igazán vasárnapi pihenés. Mert csak ezzel a kirándulással tudjuk vasárnapunk nyugalmát, üdítő erejét teljesen biztosítani magunknak. Mert akkor otthon nincsen főzés, nincs terítés, nincs asztalteszedés, nincs mosogatás, edényelrakás, a konyha egész nap üres, hűvös és tiszta és este is az marad, mert vacsorára ha haza megyünk, egy kis hideg felvágottat viszünk magunkkal. Ez a zöldbeli kirándulás a szakácsnét és a szobalányt is szabaddá teszi egy napra, a mi manapság nagyon fontos dolog. Kegyelmes uram, és ezt ön luxusnak veszi és megadóztatja? Hát ön vajjon miért ebédel minden vasárnap a hűvösölgői Holcspachnál? Ugy-e, mert élnék szükségét érzi egészsége szempontjából? A kik nem mehetnek el nyáron tengeri fürdőre, Balatonra, Tálrába és máshová, azok legalább a vasárnapjait igyekeznek úgy berendezni, hogy azt minél intenzívebben fordíthassák egészségük javára. Hát ebben a tekintetben a Városliget nem éppen elsőrendű hely, de speciális esetekben, mint a milyen a miénk is volt a gyerekek miatt, kitűnő szolgáltatokat tesz. A ki nemcsak üdülni, de szórakozni is akar, az menjen a Városligetbe. A ki üdülni akar, unatkozással egybekötve, az menjen Budakeszre. De hogy én azért fizessek luxusadót, mert szegény ember vagyok és Budapesten kell töltenem a nyarat, ez nem fér a fejembé. Pedig ebbe a fejbe, ha nem üres is teljesen, de már nagyon sok befér.